

KOVÁTS RÓBERT

Fényőrzők

A Leahen család történetének 2. része

Tartalom

A csillagtengerek Robinson Crusoe-ja.....	11
Ha egyszer a Fény felgyúl.....	45
Hátizsák.....	77
Szívörvény.....	123
A tengerész.....	157
A remény fénye.....	189
Utószó.....	235

Részlet az 1. fejezetből

„Benjamin igyekezett rájönni, vajon miről társaloghatnak, de sajnos nem tudott szájról olvasni, mert hiszen olyannak látta őket a teleszkópon keresztül, mintha velük lett volna a stégen. A lány elmosolyodott, míg a nő arcán könnycseppek folytak végig. Mi történhet odaát? – tanakodott egyre türelmetlenebbül és izgatottabban az idős úr, s úgy rátapadt a teleszkópra, hogy szinte belefolyt a csőbe.

Az elkövetkező egy perc eseményei teljesen letaglózták Benjaminget! Nem tudhatta még ekkor, hogy amit lát, sorsszerű és döbbenetes események egész sorát fogja elindítani.

A fiatal lány testét hirtelen pulzáló, egyre erősödő aranyló fénytűnemény töltötte fel! Mintha a lány maga egy izzó lett volna, melyet valaki egy igen távoli helyről felkapcsolt volna. Felkapcsolta, hogy Fényt vigyen oda, ahová leginkább kell?

Az idős úr döbbenetesen nézte a pillanatról pillanatra kibontakozó, szavakkal nehezen kifejezhető eseménysort. A lány olyan intenzitással fénylett, hogy a stég széleire felhalmozott vagy száz mécses lángja teljesen elveszett a ragyogásban, mely pár pillanattal később már a stég körüli vizet is néhány méteres sugárban megvilágította. Szinte látni lehetett a tóban úszkáló halakat, ijedten a vízbe ugró békákat és a lábukkal sebesen kalimpáló kacsákat.

Benjamin ekkor különös jelenségre kapta fel a fejét. A körülötte addig ciripelő tücskök elhallgattak, s az így hirtelen beálló néma csönd szinte fülsértőnek hatott. Ugyanakkor az addig fel-fellibbenő szellők is megszűntek. Minden megdermedt. Minden figyelt és némaságba burkolózott. Megmagyarázhatatlan csoda volt készülőben, s a természet milliányi árgus szemmel kémlelt a sötét éjszakában.”

Részlet a 2. fejezetből

„A ház felé fordult, s hagyta, hogy az építmény megmutassa magát, elárulja a titkait. A nyereg tetőn néhány toboz hevert, melyek a házikót gondoskodón körbe ölelő, óriási fenyőkről hullottak rá, a tetőből ágaskodó kémény nem eregetett füstöt, tehát senki nem bérelte jelenleg a nyaralót. Ám a kéményből, mintha csak füstpamacsok emelkednének az égbe, szappanbuborék szerű, arany és ibolya színű tünemények jöttek elő, mintha csak a lak így üdvözölné az új látogatót.

Az emeleti ablakok a déli napsütésben ragyogva emelték opálos szemüket a Donnelly tóra, ám a rajtuk át-átsuhanó csillámlást emberi szem nem láthatta volna. A ház pislogott Benjaminra, mintha csak egy kedves, régi barátot látna ismét. Ez egy pillanatra ki is zökkentette őt a megfigyelésből, s végtelennek tetsző emlékeiben kutatott, látta-e már valaha ezt a házat? De

nem. Sosem találkozott még vele; éppolyan kedves, ám átlagos kis vikendház volt, mint bármelyik a tó körül, ám mégis teljesen más.

Amikor tekintete a földszintre tévedt, ahol a szélesen terpeszkedő, elhúzzható üvegtáblák a verandára vezettek, hirtelen mindent kitöltő fényár zúdult ki a ház ablakain, mintha csak odabent valami fény-bomba robbant volna, ám a detonáció kizárólag a szeretet, gondoskodás, melegség és gyógyulás erőteljes energiáját lökte ki magából. Benjamins lenyűgözte ez a káprázat, mely egyre inkább fényszerűből vízszerűbe ment át, mintha az ablakokon fényforrások ömlenének ki, egészen a születéig. Nem tudta mire vélni ezt a jelenséget, hiszen eddig hasonlóval csak a mennyben találkozott. Hogy a földi dimenzióban ilyen legyen... erre ő még nem látott példát!”

Részlet a 3. fejezetből

„A lélek, mikor a halál után leveti a test páncélját, kibújik e szűkös és kényszeredett börtönéből, megtapasztalja végre – újra – azt a semmihez sem fogható szabadságérzést. Ugyan a mennyországban borít be minket a mindentudás biztonságot adó palástja, de már a két sík, a földi és az odaáti, közt is ismereteink s emlékeink rendkívül kiterjednek. Emellett az idő fogalma is értelmetlenné, légüressé

válik. Nincs többé olyan, hogy valami sokáig tart, nem látjuk többé óráról-órára mozogni a Napot az egyre éledő, majd sötétedő égbolton. Különös, varázslatos állapotba kerülünk, menny és Föld közt lebegve, amíg át nem suhanunk az öröklét birodalmába. Érzékeljük is a világ folyását, és nem is. Részesei lehetünk a földi síknak, s ugyanakkor a saját, emlékeinkből, vágyainkból és fájdalomunkból épített világunknak is.

Akik léleként bizonyos helyekhez kötődnek és kísértenek, panaszos fájdalmukat ilyen-olyan módon igyekeznek közölni az emberekkel, ők úgy érzik, képtelenek hátrahagyni a földi síkot. Folyton-folyvást ismételtetik jajveszékelésüket, újra és újra átélik azt a tragédiát, mely vélt balsorsukat eredményezte. Akár egy tébolyult, nem képesek érzékelni az idő múlását, s teljesen átadják magukat a fájdalomnak, miközben évek, évtizedek, némely esetben évszázadok is eltelnek az emberek számára.

A helyek, ahol szellemi jelenségeket érzékelnek az emberek, általában telítve vannak negatív érzések fullasztó tömegével, hiszen az ott kísértő lelkek kivetítik mindazt, ami bennük felgyülemlett, s melytől oly nehezen válnak meg. Ám, mint ahogy Navina is felhívta erre a figyelmünket, a világban Fénypontok is felgyulladtak, immár az ezerhetvenkettedik, melyek kizárólag a jóság, a szeretet és a békesség rezgéseit sugározzák magukból. Az ilyen helyeken gyakran számolnak be csodás jelenségekről, emberi ésszel megmagyarázhatatlan történések jönnek létre, csak azért, mert az összetömörödött Fényenergia

kilöködik, pulzál és felragyog. Világítótoronyként őrzi az utazó emberek életét, s felhívja a figyelmüket arra az egyszerű törvényre, hogy az életet igenis a szeretet energiája tartja egyben.

E pontok nélkül a földi élet darabjaira hasadna, elpusztulna, teljes mértékben élehetlenné válna a világnak ez a jobb sorsra érdemes síkja. S az emberek kollektíven minél inkább elszakadnak attól, ami valójában gyönyörű bennük és szerető egységgé kovácsolhatná őket, annál több Fénypontra van szükség. A Fénypontokat valójában a szükség hozza létre, mivel minden ember a lelke mélyén érzi, milyen lehetne ez a világ és mi felé kéne menni. Minél sötétebb az égbolt, annál több csillagot látunk ragyogni.”

„Linda bezárta magát egy tóparti ház végtelenül csöndes magányába, teljesen kiszakadt a világból, mintha az utolsó ember volna a Földön.

Szemléletváltás.

Ez a kulcsa mindennek!

Hiszen hogyan is remélhetjük az életünk javulását, ha az addigi beidegződéseinket, gondolati és lelki séméinket nem vizsgáljuk felül? És ha ezt már meg merjük tenni, mert hogy ehhez bizony bátorságra van szükség, akkor vizsgálódjunk úgy, mintha kívülről figyelnénk önmagunkat. Többek között Linda arra jött rá, hogy igazán sosem tudott senkit szeretni. Hogy önmagát nem, az nem volt megdöbbenő számára, de

hogy mást sem... Aztán rájött, azért van ez, mert csak olyat tud adni, ami benne is megvan.

Viszont akkor ez azt is maga után vonja, hogy egyáltalán nincs is benne szeretet, és sosem lesz képes önmagát elfogadni és értékelni? Minél jobban belegondolt, rájött, hogy ez képtelenség! A szeretet benne van. Ott él, lüktet, fénylik a szívében, s csak arra vár, hogy végre kivirágozhasson, bearanyozhassa az életét! S ha már ezt valaki felismeri, a szeretet megállíthatatlanul elkezd utat törni magának, akárcsak a kőtörő fű. Ha valamit felismersz a lelkedben, az életre kel. Minél több energiával táplálsz, annál erősebb leszel, annál inkább a személyiséged meghatározó elemévé szilárdul, mely végül átformálja az egész életedet! A változás mindig benned indul világhódító útjára!

Kell ahhoz bátorság, hogy engedd magadat szeretni. Hogy őszintén megmutasd a csupasz valódat, feltárd a szívedet és beengedj valakit a legbelsőbb világodba. Pláne akkor, ha már odabent romok is vannak. De egész életedben nem csak hinned, de tudnod kell, hogy a romok közül virágok sarjadhatnak elő!”

Részlet a 4. fejezetből

„Joel pedig megváltozott. Amennyire támogatta őt a rehab kezelése során, amilyen mértékben mellette

volt testben és lélekben, olyannyira elhagyta őt a hazatérés után. Továbbra is szerették egymást, a férfi mindent elkövetett érte és a tőle telhető legtöbbet megtette, hogy szerelmét boldoggá tegye. De már nem hitt a további gyógyulásban. Biztos volt benne, hogy Tina egész hátralévő életét kerekesszékhez láncolva fogja leélni, képtelen lesz olyan életet élni, mint ezelőtt, ahogyan képtelen lesz a normális szexre, a gyermeknemzésre. Ez utóbbira Tina kezelőorvosa hívta fel a figyelmüket; miszerint a nő olyan súlyos belső sérüléseket is szenvedett, hogy képtelen lesz valaha is teherbe esni, pláne nem kihordani egy gyermeket. Bármennyire is szégyellte Joel ezt önmaga előtt elismerni, be kellett látnia, hogy testi értelemben Tina fele odalett a motorbalesetben, s nem tudta, képes lesz-e leélni az életét mellette. Imádta azt a nőt, akibe beleszeretett, de Tina már nem lesz a régi, s ez az ön- és kapcsolatpusztító gondolat teljesen beette magát az elméjébe, megfertőzte nem csak a saját gondolatait és érzésvilágát, de az egész szerelmüket.

Tina jól tudta, mi megy végbe a férfiban, még ha ő nem is nagyon akart ezekről az érzéseiről és félelmeiről beszélni. A lelkiismeret-furdalás, az elhagyatottság és a meg nem értettség közt hánykolódva kapaszkodott a kettejük szerelmébe. Mert hogy imádták egymást, ez egy szemernyt sem változott. Ám az új helyzet mindkettejükből a legrosszabbat hozta elő, bármennyire is igyekeztek pozitívan és a lehető legtöbbet kihozva élni az életüket.

Joel úgy gondolta, egy hasonló helyzetben lévő férfival Tina boldogabb lenne, hiszen egy mozgáskorlátozott személy tökéletesen átérzi a nő mindennapi gondjait, sehogy nem tudja őt megbántani és úgy tudnak berendezkedni a hétköznapiakra, ahogy az mindkettejüknek jó.”

„Csodálatosan szép és megmosolyogtató volt Ben számára, ahogy ez az egyszerű kis megoldás, mint az álmaik egymásba fűzése ilyen hatást váltott ki náluk. Tina és Joel jól tudták, hogy messze többről van szó, mint egy különleges esetről, mely addig sosem történt még meg velük, itt meg már sorozatban minden éjjel! Közös álmaik voltak. A közös szón volt itt a hangsúly. Nem tudták megmagyarázni, mi is történik velük ebben a házban és nem is akarták megérteni, élvezték azt a megfoghatatlan valamit, ami rájuk talált. A folytonos és közékük egyre jobban éket verő ellentéteiket napról-napra jobban és jobban elmosta a közös álmodozás.

Tina az álmok és sugallatok hatására nem csak önmagában, de titkon Joelben is egyre jobban bízott, ám ezt még nem merte szóvá tenni a férfinak. Joelben ennél még komolyabb változások mentek végbe. Nem elég, hogy álmaik során rendszerint a férfi oltalmat és támogatást nyújtott a nő számára, de egyre biztosabban érezte, hogy melyik a helyes út.”

Részlet az 5. fejezetből

„A legelképezhetőbb eset, mely toronymagasan mindent kenterbe vert, még az elmosódott szellemfotót is, egy téli naphoz volt köthető. Egy kicsi gyermek rámerészkedett a jégre, mely a stég előtt terült el, s néhány lépés után beszakadt alatta a vékony, fagyott felszín. A fiút minden bizonytal holtan találták volna, ha – állítása szerint – nem segít neki az az öreg bácsi, aki lenyúlt érte a víz alá. A gyermek nem tudott többet elmondani a rejtélyes bácsiról, minthogy kedvesen mosolygott rá és segített neki felkapaszkodni a stégre. Ám mivel a fiúcska egyedül volt az eseménykor, tudniillik belógott a 37-es ház kertjébe, így szemtanúk hiányában többen pusztasületlenségnek bélyegezték a dolgot. Azonban a világon volt két személy, akik tudták, hogy mindez igaz volt; a kicsi Ryan és az ő hős megmentője, Benjamin.

Nem csoda hát, hogy mindezek után a házat – joggal – a Fény házának kezdték becézni, mely elnevezés igencsak tetszett Benjaminnak és Jennynek. Ők tisztában voltak vele, hogy az emberek által tapasztalt csodák, melyek valójában teljesen természetes jelenségek voltak, részben nekik köszönhetőek, ám sokkal inkább a ház önműködésének. Ugyanis mindaz az energiatömeg, mely egyre nagyobb teret hódított és egyre erőteljesebben nyilvánult meg, önmagától keltette

életre ezeket a dolgokat. Olyan természetes megnyilvánulások voltak ezek, mint ahogy a rózsza illatozik, a Nap fényt bocsát ki, vagy éppen a folyam az alacsonyabb területek felé ömlik. Magától értetődő volt, hogy a nyaraló körüli kertben a virágok még a vastag hótakaró alól is kidugják a színes fejüket, s színpompás szirmok ezrei nyílnak a hófehér rétegen. És minden más csodás történés is éppilyen evidens volt.”

„A változás valójában önmagunk megtalálása.

- Ez igaz...
- Milyen életet akarsz élni?
- Tudod, hogy nagy különbség van a között, hogy mit szeretnék és mire van lehetőségem – felelt Greg és fájó sóhajtással hátradőlt a fotelben.

- Csak mondd ki; ki akarsz lenni, Greg?
Gyerekként biztos nem arról álmodoztál, hogy üzletkötő leszel.

- Jó, de a gyerekkor elmúlik, az ember felnő, megismeri a világot és tisztába kerül vele, hogy nem lehet úrhajós, tengerész vagy kalandor.

- Mi akartál lenni? Amikor kisfiúként ábrándoztál, mire gondoltál?

Greg fejében nyomban megjelent egy szépséges, lelket felüdítő emlékkép, melyet Benjamin és Jenny nyomban meglátott.

- Vitorlás hajót akartam. Körül akartam hajózni az egész világot. Minden szigeten kikötni, sok embert

megismerni, finomakat enni, napozni, úszni a tengerben, szabadon, korlátok nélkül...

- És miért nem volt soha hajód? – érdeklődött Ben, jól tudva a kérdéseire a választ. De a beszélgetésnek nem az volt a célja, hogy válaszokat kapjon, hanem hogy a férfit segítse ráterelni az útjára.

- Amikor elkezdtem dolgozni, jó pénzt csináltam rövid idő alatt. Pár év után vehettem volna egy kis vitorlást, amit felújítottam volna... de az élet közbe szólt.

- Az élet a te életed. Ne háríts másra semmit.

- Jó. Én nem mertem belevágni, beismerem. De hát annyi minden szólt ellene! Az első feleségem, jöttek az ikrek is. Egyszerűen nem volt jó az időzítés.

- Greg – szólt Benjamin kedvesen, a férfi érezte, hogy a szellem mosolyogva beszél hozzá. – Olyan nincs, hogy huszonöt évig rossz az időzítés. Inkább a lehetőségek elodázása történik, az önbizalom csökkenése, a komfortzónába való bezúfolódás.”

Részlet a 6. fejezetből

„A nyom kihűlt. Ennek ellenére Doherty még majd másfél évig nem adta fel a kutatást, szinte a mániájává vált, hogy megtalálja Madisont. De mindhiába. Be kellett látnia, hogy a kevés megoldatlan ügye közül ez az egyik. Több mint két évvel Madison rejtélyes eltűnése után az ügyet lezárták, az aktákat eltették.

Scarlett és Larry pedig szívükben iszonytató fájdalommal élték tovább az életüket.

A szülők számára új élet kezdődött.

Minden félretett pénzüket abba ölték bele, hogy megtalálják a lányukat. Elkeseredett, de reményteljes küzdelem vette kezdetét az idő és a fantom ellen, aki kitepte a szívüket akkor, amikor elvette tőlük az egyszem gyermeküket. Scarlett és Larry otthagya az állását, semmi másból nem álltak a napjaik mint azon töprengeni, hogyan akadhatnak Madison nyomára. Ezerszer is elemezték az eltűnés és a kutatómunka minden egyes elemét, minden pillanatát. Szinte beleőrültek már a keresésbe, de képtelenek voltak abbahagyni. Ezzel keltek, ezzel feküdtek, a remény nélkül már meghaltak volna. Minden elérhető módon próbálkoztak, Owensboro lakossága még gyűjtést is szervezett; össze is gyűlt közel százezer dollár. Ezt az összeget a szülők a becsületes nyomravezetőnek ajánlották fel. De senki nem jelentkezett, aki megbízható lett volna. Scarlett ekkor azt vetette fel, hogy próbáljanak hatni az emberrablóra; televíziós felhívást tettek közzé országszerte, amiben könnyes szemmel könyörögtek a rejtélyes alaknak, hogy adja vissza nekik a lányukat, cserébe megkapja a pénzt, minden vagyonukat.

Soha senki nem jelentkezett.”

„Ki van itt? – kérdezte meg ismét. – Jó szándékkal jöttél?”

Valami mozgás ismét történt, mert kopogó hang szólalt meg valahol a fürdőben, de a nő ennek pontos helyét nem tudta beazonosítani. Úgy gondolta, hogy a szellem erőlködik, próbál vele kapcsolatba lépni, szinte látta maga előtt, ahogy ez a valaki erőfeszítéseket tesz. Kívánta, hogy megtörténjen a kontaktus.

- Rajta. Sikerülni fog – suttogetta a biztató szavakat.

Eltelt egy csöndes perc, ám ami ezután történt, attól Scarlett nem rémült meg, sokkal inkább megnyugtatta a dolog. Egy halovány, alig hallható hangot vélt felfedezni:

- Itt vagyok.

- Hallak! Igen, hallak! – felelte Scarlett. – Ki vagy te?

A nő próbálta megfejteni, ki lehet a látogatója. Úgy vélte, hogy női hangot hallott, bár ezt nagyon nehéz volt megállapítania

- Beszélj hozzám – biztatta ismét a szellemet.

- Itt vagyok – hangzott a válasz. Ezúttal jóval erősebben szólt, s közvetlen közélről hallotta, mintha a fülébe suttogett volna.

- Hallak! Tisztán hallak.

A válasz ismét gyorsan érkezett:

- Jenny vagyok.

Ez a kijelentés megnyugtatta Scarlettet. Tehát valóban nem Madison lelke jött el hozzá, ezek szerint biztosan él a lánya. Azt azonban furcsállta, hogy a

Jenny néven bemutatkozó szellem fiatal lány volt a hangja alapján.

- Miért vagy itt, Jenny? – érdeklődött a nő reménnyel a hangjában. – Üzenetet hoztál nekem?

- Madison él. Madison él.

A hirtelen kijelentés teljesen felvillanyozta Scarlettet. Te jószágos Isten! Madison él! Egy pillanatig sem kételkedett a szellem szavában, hiszen megnevezte a lányát, tudta jól, kiről beszél és miről van itt szó, talán még látta is őt, esetleg ismeri!

- Él?! Ezt honnan tudod? Láttad? Hol van?! Hol a kicsikém?!

A szellem válaszára kicsit várni kellett. Minden másodperc egy örökkévalóságnak tűnt a nő számára.”